

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Statystyka matematyczna w Excelu dla szkół. Ćwiczenia praktyczne

Autor: Andrzej Obecny
ISBN: 83-7197-711-5
Format: B5, stron: około 98

Zaawansowane możliwości arkusza kalkulacyjnego Microsoft Excel czynią zeń doskonałe narzędzie do przeprowadzania analiz statystycznych. MS Excel może w wielu przypadkach zastąpić drogie i skomplikowane w obsłudze pakiety statystyczne.

Książka ta jest drugą publikacją z tej serii poświęconą zastosowaniom Excela w statystyce. W pierwszej książce pt.: „Statystyka opisowa w Excelu dla szkół. Ćwiczenia praktyczne” przedstawione zostały możliwości tego programu w zakresie statystycznej analizy struktury. Tym razem zaprezentowane zostało zastosowanie Excela w innych działach statystyki, a mianowicie w statystyce matematycznej oraz w analizie współzależności i dynamiki zjawisk.

„Statystyka matematyczna w Excelu dla szkół. Ćwiczenia praktyczne” to cenna pomoc dla studentów rozmaitych kierunków, którzy stają przed koniecznością wykonania analizy danych, a także dla wszystkich osób, korzystających w swojej pracy z narzędzi statystyki matematycznej.

Książka opisuje:

- Rozkłady empiryczne i teoretyczne
- Estymację parametryczną
- Metody weryfikacji hipotez (testy istotności i zgodności)
- Korelację i regresję
- Badanie trendów i wahań okresowych

Spis treści

Wstęp.....	7
Rozdział 1. Rozkłady empiryczne i teoretyczne.....	9
Wprowadzenie	9
Histogramy i diagramy rozkładów	10
Rozkład normalny	15
Rozkład dwumianowy	17
Rozkład Poissona	20
Rozdział 2. Estymacja parametryczna	25
Wprowadzenie	25
Przedział ufności dla średniej, błąd względny szacunku	26
Przedział ufności dla wskaźnika struktury	33
Przedział ufności dla odchylenia standardowego, długość przedziału ufności	34
Dopuszczalny błąd szacunku, liczebność próby	38
Rozdział 3. Weryfikacja hipotez.....	43
Wprowadzenie	43
Testy istotności dla średniej	43
Testy istotności dla dwóch średnich	46
Test istotności dla wskaźnika struktury	51
Testy istotności dla wariancji i dla dwóch wariancji	52
Test zgodności χ^2 Pearsona dla rozkładów	55
Rozdział 4. Korelacja i regresja	63
Wprowadzenie	63
Współczynnik korelacji liniowej Pearsona	63
Tablica korelacyjna	65
Rozkład warunkowy i brzegowy	70
Korelacyjny diagram rozrzutu	71
Funkcja regresji	73
Błąd standardowy parametrów strukturalnych, odchylenie standardowe reszt i współczynniki determinacji	74

Rozdział 5. Trend i wahania okresowe.....	79
Wprowadzenie	79
Metoda mechaniczna wyodrębniania tendencji rozwoju.....	79
Metoda analityczna wyodrębniania tendencji rozwoju	81
Błąd standardowy parametrów strukturalnych, odchylenie standardowe składnika resztowego i współczynnik zbieżności.....	83
Wyodrębnianie wahań sezonowych	85
Rozdział 6. Przykłady rozwiązań zadań za pomocą Excela	91
Wprowadzenie	91
Rozkład dwumianowy	91
Rozkład Poissona	92
Przedział ufności dla średniej	93
Przedział ufności dla wskaźnika struktury.....	93
Liczebność próby	94
Weryfikacja hipotez — frakcja elementów wyróżnionych.....	94
Weryfikacja hipotez — równość dwóch wariancji.....	95
Weryfikacja hipotez — test zgodności χ^2 Pearsona	95
Korelacja i regresja liniowa.....	96

Rozdział 1.

Rozkłady empiryczne i teoretyczne

Wprowadzenie

Pogrupowane w szereg statystyczny wyniki obserwacji przeprowadzone na populacji empirycznej (w wyniku badania pełnego lub częściowego) nazywamy rozkładem empirycznym. Mówi nam on, ile razy dana wartość badanej cechy występuje w zbiorze obserwacji (dla cechy skokowej) lub ile jednostek należy do określonego przedziału wartości cechy (dla cechy ciągłej).

Dysponując postacią rozkładu empirycznego, możemy dokonać opisu statystycznego zbiorowości lub prowadzić wnioskowanie co do charakteru całej zbiorowości.

W parze z rozkładami empirycznymi idą rozkłady teoretyczne, czyli funkcje (modele) matematyczne, służące przeprowadzeniu analizy statystycznej danego zjawiska. Wśród nich dominującą pozycję zajmują: rozkład normalny, rozkład dwumianowy oraz rozkład Poissona.

W rozdziale tym zajmiemy się tworzeniem rozkładów empirycznych w oparciu o wyniki przeprowadzonych obserwacji oraz tworzyć będziemy zbiorowości o strukturach określonych przez modele teoretyczne. Rozkłady te przedstawimy w formie graficznej w postaci histogramów lub diagramów. Ponadto ćwiczenia dotyczące rozkładów teoretycznych spróbujemy powiązać z pewnymi podstawowymi, ważnymi twierdzeniami.

Za pomocą Excela — jak zobaczymy — wykonanie wszystkich tych zadań nie będzie skomplikowane.

Histogramy i diagramy rozkładów

Histogram będący formą prezentacji szeregu statystycznego (ich budowę i rodzaje omówiono wyczerpująco w *Statystyce opisowej*) to wykres zbudowany z przylegających do siebie prostokątów, w którym podstawa każdego prostokąta oznacza wartość badanej zmiennej, a jego wysokość — liczebność lub częstość względną. Powierzchnie prostokątów są proporcjonalne do liczebności klas.

Z technicznego punktu widzenia (wykonania histogramu w Excelu) nie ma znaczenia, czy badana cecha ma charakter ciągły czy skokowy. Pokażemy to w kilku pierwszych ćwiczeniach.

Ćwiczenie 1.1.

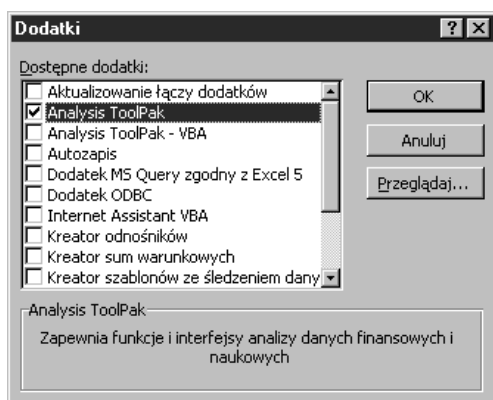
W jednej z wyższych uczelni ekonomicznych na Śląsku przeprowadzono ankietę, w której zapytano grupę 192 pracowników naukowych o to, w ilu uczelniach lub szkołach (poza macierzystą) prowadzą jakiegokolwiek zajęcia dydaktyczne (cecha y) oraz ile osób mają na utrzymaniu (cecha x). Wykonaj histogram rozkładu zmiennej X oraz Y .

Zadanie to można rozwiązać podobnie jak to zrobiliśmy to w *Statystyce opisowej*, tj. zastosować funkcję statystyczną *LICZ.JEŻELI()* lub *CZĘSTOŚĆ()* i zbudować szereg rozdzielczy punktowy, po czym na jego podstawie wykonać wykres kolumnowy. Tym razem wykorzystamy specjalnie narzędzie przygotowane do tego w Excelu. Jest nim *Histogram*.

Nim przejdziemy do właściwego wykonania tego ćwiczenia, wyjaśnijmy, czym jest *Histogram* i jak oraz kiedy z niego można skorzystać. Otóż *Histogram* w Excelu to jedno z narzędzi analizy danych statystycznych programu o nazwie *Analysis Toolpak*. Aby możliwe było użycie *Histogramu*, program *Analysis Toolpak* (jeden z tzw. dodatków Excela) musi być wcześniej zainstalowany i załadowany. W tym celu należy wybrać z paska menu polecenie *Narzędzia/Dodatki*. W oknie, które się wtedy otworzy, należy zaznaczyć wybór programu *Analysis Toolpak* i zaakceptować ten wybór przyciskiem *OK* (rysunek 1.1).

Rysunek 1.1.

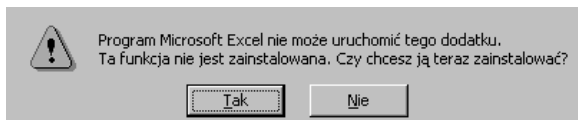
Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.1

Jeżeli program był wcześniej zainstalowany, to po tej czynności zostanie załadowany do pamięci komputera, czyli stanie się dostępny. Jeżeli jednak po naciśnięciu przycisku OK pojawi się okno z komunikatem takim jak na rysunku 1.2, to należy wybrać odpowiedź TAK i zainstalować dodatek Analysis Toolpak. Instalacja wymagać będzie jednak dostępu do niezbędnych plików znajdujących się na instalacyjnej płycie CD!

Rysunek 1.2.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.1

Dysponując załadowanym dodatkiem Analysis Toolpak, można przystąpić do wykonywania ćwiczenia.

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_1.xls*.
2. Określ wartości maksymalne, jakie przyjmują obie badane cechy zmienne.

Do komórek C2 i D2 wpisz następujące formuły: =MAX(A2:A193), =MAX(B2:B193).

Znajomość ich jest konieczna, aby określić przedziały histogramu. Jeżeli końce przedziałów nie zostaną podane, zakres wartości pomiędzy minimum a maksimum zbioru danych zostanie podzielony na przedziały o równej szerokości i w oparciu o nie zostanie zbudowany szereg rozdzielczy oraz wykres (patrz rysunki 1.3 i 1.4). Jak widać, zmienna, która w naszym ćwiczeniu ma charakter skokowy, została „potraktowana” przez program jako cecha ciągła, stąd taki podział na przedziały (klasy). Aby temu zapobiec, należy podać własne zakresy, do których „dostosuje” się program.

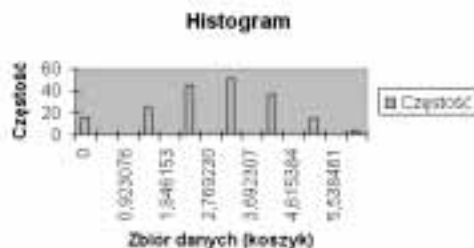
Rysunek 1.3.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.1

	A	B
1	Zbiór danych (koszyki)	Częstość
2		0
3	0,461538462	0
4	0,923076923	0
5	1,384615385	25
6	1,846153846	0
7	2,307692308	45
8	2,769230769	0
9	3,230769231	51
10	3,692307692	0
11	4,153846154	36
12	4,615384615	0
13	5,076923077	15
14	5,538461538	0
15	Więcej	4

Rysunek 1.4.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.1

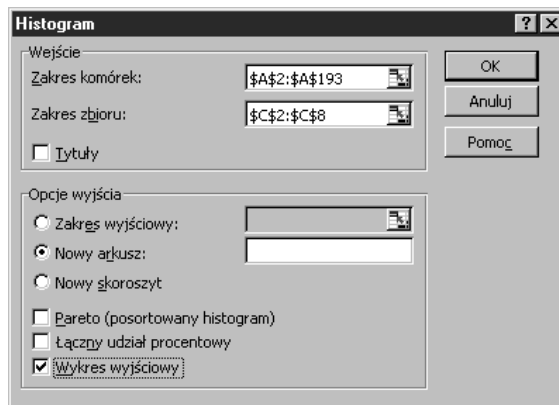
Znasz więc już teraz wszystkie możliwe wartości cechy, jakie mogą przyjmować zmienne X i Y . Dla zmiennej X są to liczby z przedziału między 0 a 6, a dla zmiennej Y — od 1 do 7.

3. Przedstaw rozkład zmiennej X oraz jej histogram.

Do komórek od C2 do C8 wpisz kolejno liczby: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6. Z paska menu wybierz polecenie *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz narzędzie analizy o nazwie *Histogram*. Wprowadź wartości odpowiednich pól wg rysunku 1.5.

Rysunek 1.5.

*Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.1*

Usuń 9. wiersz powstałego arkusza (z częstością równą 0), aby „poprawić” opis na osi OX wykresu.

Rysunek 1.6.

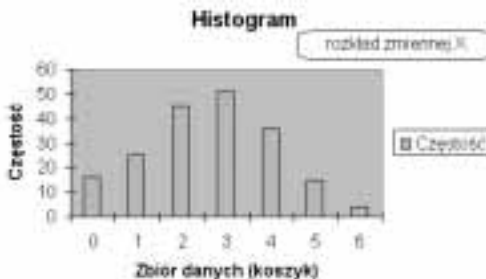
*Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.1*

	A	B
1	Zbiór danych (koszyk)	Częstość
2	0	16
3	1	25
4	2	45
5	3	51
6	4	36
7	5	15
8	6	4
9		
10		

rozkład zmiennej X

Rysunek 1.7.

*Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.1*

4. Przedstaw rozkład zmiennej Y oraz jej histogram.

Do komórek od D2 do D8 wpisz kolejno liczby: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Z paska menu wybierz polecenie *Narzędzia/Analiza danych*, a następnie znajdź i wybierz narzędzie analizy o nazwie *Histogram*. W zakresie danych wejściowych, w polu *Zakres komórek* wpisz $\$B\$2:\$B\193 , zaś w polu *Zakres zbioru* wpisz $\$D\$2:\$D\8 . W opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* i *Wykres wyjściowy*. Na koniec usuń 9. wiersz powstałego arkusza (z częstością równą 0), aby „poprawić” opis na osi OX wykresu.

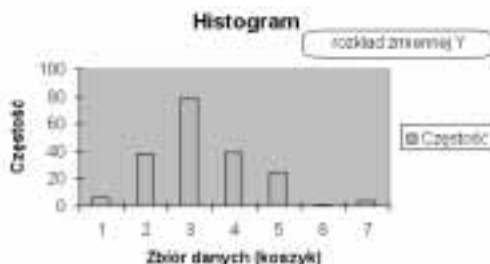
Rysunek 1.8.

Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.1

	A	B
1	Zbiór danych (koszyki)	Częstość
2		1
3	2	38
4	3	79
5	4	39
6	5	25
7	6	1
8	7	4
9	rozkład zmiennej Y	
10		

Rysunek 1.9.

Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.1

W poprzednim ćwiczeniu stworzyłeś histogram dla szeregu punktowego, w który zostały pogrupowane wyniki obserwacji. Teraz zbudujesz szereg przedziałowy i również zaprezentujesz go w formie histogramu.

Ćwiczenie 1.2.

Przeprowadzono badanie statystyczne, w którym ustalono długość życia 456 osób pochowanych na cmentarzu komunalnym w jednym z miast na Pomorzu w ostatnim roku (długość życia zaokrąglano w górę do pełnego roku). Wykonaj histogram rozkładu empirycznego, grupując wyniki w klasy o rozpiętości $C_x = 3$.

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_2.xls*.
2. Wprowadź następujące granice przedziałów klasowych, na które podzielisz badaną zbiorowość: 1 – 3, 4 – 6, 7 – 9 itd. aż do 88 – 90.

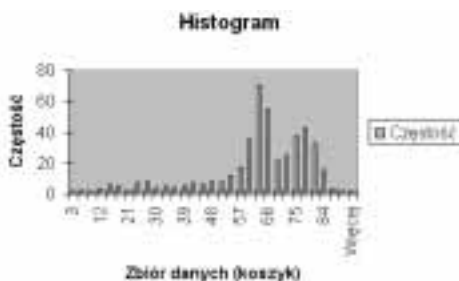
Do komórek B2 oraz B3 wpisz odpowiednio liczby 3 i 6. Następnie zaznacz, przeciągając myszą, obie te komórki i ustaw kursor na uchwycie wypełniania komórki B3 (uchwyt wypełniania to prawy dolny róg komórki aktywnej). Kursor zmieni wtedy swą postać z grubego, białego krzyżyka na cienki i czarny. Teraz przeciągnij myszą do obszaru B31.

3. Wykonaj histogram rozkładu empirycznego.

Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz \$A\$2:\$A\$457, w polu *Zakres zbioru* wpisz \$B\$2:\$B\$31, natomiast w opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

Rysunek 1.10.

Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.2

Ćwiczenie 1.3.

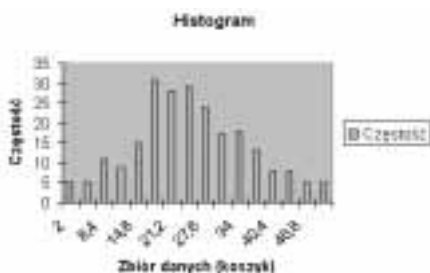
Przygotowany został wykaz transakcji dziennych (231 operacji) jednej z kas hipermarketu, który zawiera informacje o liczbie zakupionych przez klienta towarów (zmienna X) i ich wartość (zmienna Y). Wykonaj histogram rozkładu empirycznego zmiennej X oraz Y .

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_3.xls*.
2. Wykonaj histogram rozkładu zmiennej X .

Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz $\$A\$2:\$A\232 . Natomiast w opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

Rysunek 1.11.

Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.3

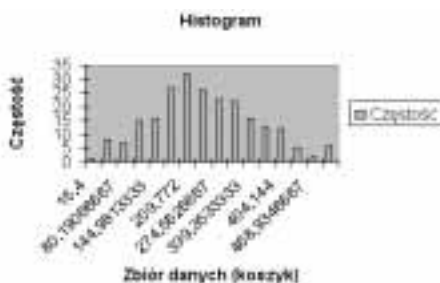

3. Wykonaj histogram rozkładu zmiennej Y .

Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz $\$B\$2:\$B\232 , natomiast w opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

Rysunek 1.12.

Fragment arkusza
przedstawiający
rozwiązanie ćwiczenia 1.3

Teraz wykonasz ćwiczenie, prezentując rozkład empiryczny w postaci wieloboku liczebności, czyli linii łamanej (diagramu), który uzyskuje się z histogramu przez połączenie odcinkami środków kolejnych górnych boków poszczególnych prostokątów.

Ćwiczenie 1.4.

W pewnej cementowni w Wielkopolsce przeprowadzono kontrolę przestrzegania procedury pakowania cementu do worków. Zważono 100 nominalnie 50-kilogramowych worków cementu z dokładnością do 0,1 kg (mienna X). Ponadto przyjęto, że pusty worek waży 0,4 kg i uwzględniono to w wynikach pomiarów. Opierając się na uzyskanych danych, zbuduj odpowiedni szereg rozdzielczy i wykonaj diagram uzyskanego rozkładu.

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_4.xls*.

2. Wykonaj histogram rozkładu zmiennej X .

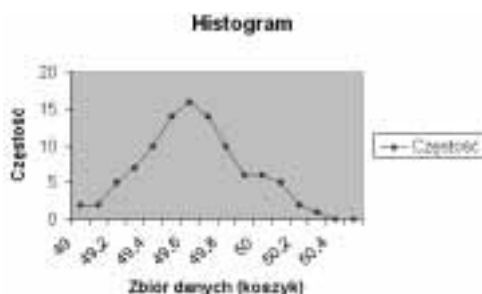
Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz $\$A\$2:\$A\101 , a w polu *Zakres Zbioru* — $\$B\$2:\$B\16 . W opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

3. Zmień histogram na diagram.

W obszarze kreślenia wykresu kliknij prawym przyciskiem myszy. Z rozwiniętego menu podręcznego wybierz polecenie *Typ wykresu*. Na liście typów wykresu wskaż typ *liniowy*.

Rysunek 1.13.

Fragment arkusza przedstawiający rozwiązanie ćwiczenia 1.4

Rozkład normalny

Najważniejszym rozkładem teoretycznym dla cechy ciągłej w statystyce jest rozkład normalny Gaussa-Laplace'a.

Jego funkcja gęstości prawdopodobieństwa określona dla wszystkich rzeczywistych wartości x wyraża się wzorem:

$$f(x) = \frac{1}{\sigma \sqrt{2\pi}} e^{-\frac{(x-M)^2}{2\sigma^2}},$$

gdzie:

M — oznacza wartość oczekiwaną zmiennej X ,

σ — to odchylenie standardowe zmiennej X .

Jednym z ważnych twierdzeń opartym na założeniu o rozkładzie normalnym zmiennej X jest tzw. reguła trzech sigm. Mówi ona, że realizacje zmiennej losowej nie będą się różniły (in plus ani in minus) od wartości oczekiwanej więcej aniżeli o trzy odchylenia standardowe, co opisuje równanie:

$$P\{M - 3\sigma < X < M + 3\sigma\} = 0,9973.$$

Ćwiczenie poniższe przybliży tę ważną regułę.

Ćwiczenie 1.5.

Wygeneruj 10 000 liczb losowych według rozkładu normalnego o średniej $M = 10$ i odchyleniu standardowym $\sigma = 2$. Następnie wykonaj histogram uzyskanego rozkładu empirycznego oraz oblicz liczebności częściowe dla następujących przedziałów liczbowych:

❖ $\langle 4; 16 \rangle$,

❖ $\langle 6; 14 \rangle$,

❖ $\langle 8; 12 \rangle$.

Generowanie liczb losowych o zadanych rozkładach możliwe jest w Excelu dzięki narzędziu analizy danych *Generowanie liczb pseudolosowych*. Podobnie jak *Histogram* należy on do pakietu Analysis Toolpak z dodatków Excela.

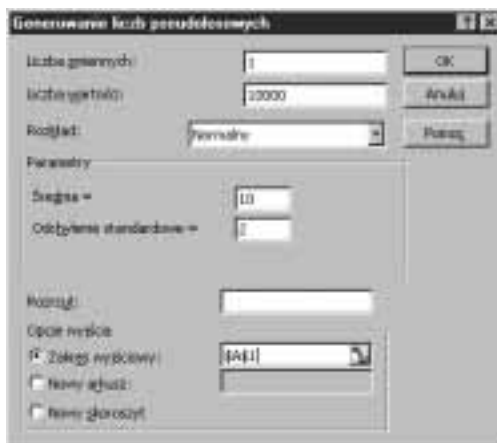
1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_5.xls*.

2. Wygeneruj 10 000 liczb losowych wg rozkładu normalnego $N(10;2)$.

Z paska *Narzędzi* wybierz polecenie *Analiza danych*, a następnie wybierz *Generowanie liczb pseudolosowych*. Wprowadź wartości odpowiednich pól wg rysunku 1.14.

Rysunek 1.14.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.5

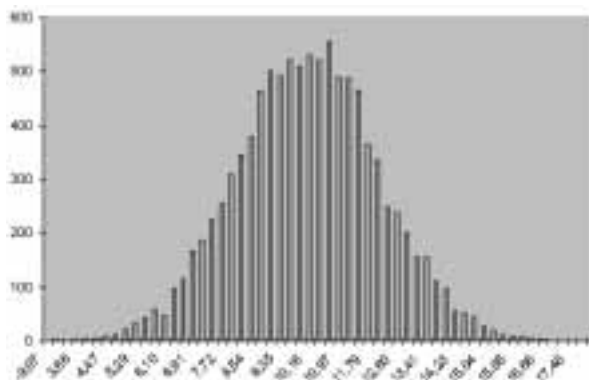

3. Wykonaj histogram rozkładu empirycznego.

Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz \$A\$1:\$A\$10000, natomiast w opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

Rysunek 1.15.

Fragment arkusza przedstawiający rozwiązanie ćwiczenia 1.5

4. Oblicz liczebności cząstkowe dla zadanych przedziałów wartości zmiennej X .

Do komórek I8 oraz J8 wpisz kolejno

=CZĘSTOŚĆ(\$A\$1:\$A\$10000;F8) - CZĘSTOŚĆ(\$A\$1:\$A\$10000;E8), =I8/10000.

Następnie przekopiuuj ich zawartości do obszaru I9 – J10.

Rysunek 1.16.

Fragment arkusza przedstawiający przykładowe rozwiązanie ćwiczenia 1.5

rozkład normalny N(0,2)				
obszar jednej sigmy	0	1	liczba jednostek	10000 99,73%
obszar dwóch sigm	0	14	liczba jednostek	9545 95,45%
obszar trzech sigm	0	15	liczba jednostek	9200 92,00%

uzyskany wynik na próbie n=10000 pokazuje bardzo dużą zbliżoność do wartości teoretycznej dla trzech sigm, czyli do liczby 99,73%

Rozkład dwumianowy

Podstawowym rozkładem dla cechy skokowej jest rozkład dwumianowy Bernoulliego.

Prawdopodobieństwo k sukcesów w n próbach określa się w tym rozkładzie wg następującego wzoru:

$$P(X = k) = \binom{n}{k} p^k q^{n-k}, \quad \binom{n}{k} = \frac{n!}{k! (n-k)!}, \quad k = 0, 1, 2, \dots, n,$$

gdzie:

p — oznacza prawdopodobieństwo zajścia zdarzenia A (sukcesu),

q — określa prawdopodobieństwo zajścia zdarzenia przeciwnego do A (porażki).

Generując liczby losowe wg rozkładu dwumianowego, spróbujemy zilustrować inne fundamentalne twierdzenie wykorzystywane w statystyce, a mianowicie prawo wielkich liczb (dokładniej mówiąc, tzw. słabe uogólnienie prawa wielkich liczb).

Mówi ono, że przy wzroście liczebności próby prawdopodobieństwo tego, że bezwzględna różnica między średnią arytmetyczną z próby a wartością oczekiwaną ze zbiorowości generalnej jest mniejsza od dowolnie małej liczby dodatniej dąży do jedności, co zapisuje się wzorem:

$$\lim_{n \rightarrow \infty} (P|\bar{x} - M| < \varepsilon) = 1.$$

Dla rozkładu dwumianowego wartość oczekiwana i odchylenie standardowe wynoszą odpowiednio:

$$E(X) = n p, \quad D(X) = \sqrt{n p q}.$$

Ćwiczenie 1.6.

Wygeneruj kolejno 25, 100, 400 i 800 liczb losowych według rozkładu dwumianowego o parametrach: $p = 0,5$ i liczbie prób (doświadczeń) $n = 14$. Następnie dla każdej wygenerowanej serii liczby oblicz ich średnie arytmetyczne oraz odchylenia standardowe.

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_6.xls*.
2. Wygeneruj 4 serie liczb losowych wg rozkładu dwumianowego o zadanych parametrach.

Z paska *Narzędzi* wybierz polecenie *Analiza danych*, a następnie wybierz *Generowanie liczb pseudolosowych*. Wprowadź wartości odpowiednich pól wg rysunku 1.17.

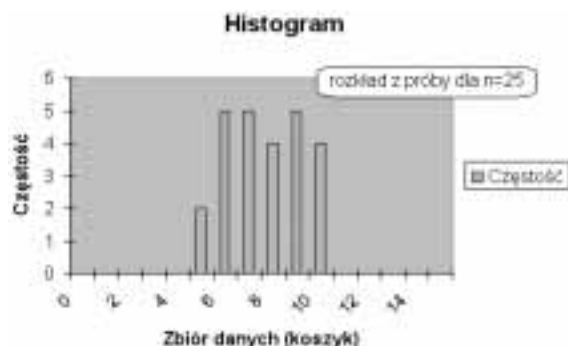
Rysunek 1.17.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.6

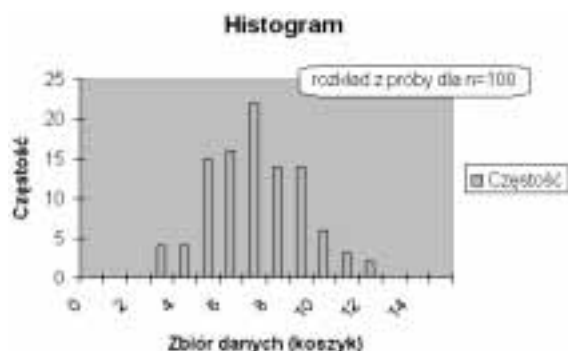
Następnie powtórz procedurę dla 100, 400 i 800 liczb, zmieniając jedynie wartość pola *Zakres wyjściowy* w *Opcjach wyjścia*, podając kolejno następujące adresy komórek: \$B\$1, \$C\$1, \$D\$1.

Rysunek 1.18.

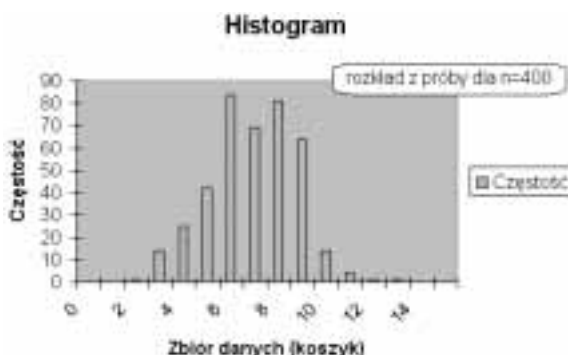
*Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.6*

Rysunek 1.19.

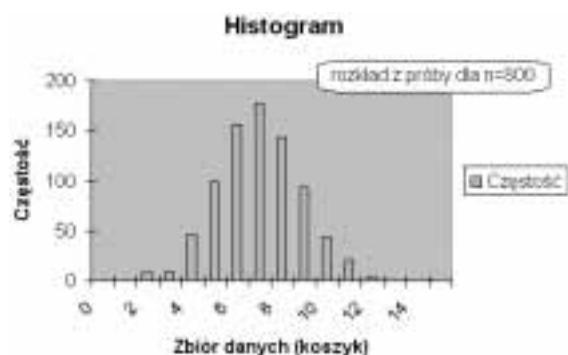
*Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.6*

Rysunek 1.20.

*Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.6*

Rysunek 1.21.

*Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.6*

3. Oblicz średnie arytmetyczne dla wygenerowanych serii danych.

Do komórek od *G8* do *G11* wpisz kolejno: =ŚREDNIA(A1:A25), =ŚREDNIA(B1:B100), =ŚREDNIA(C1:C400), =ŚREDNIA(D1:D800).

4. Oblicz odchylenia standardowe dla wygenerowanych serii danych.

Do komórek od *H8* do *H11* wpisz kolejno: =ODCH.STANDARDOWE(A1:A25), =ODCH.STANDARDOWE(B1:B100), =ODCH.STANDARDOWE(C1:C400), =ODCH.STANDARDOWE(D7:D800).

Rysunek 1.22.

Fragment arkusza
przedstawiający
przykładowe rozwiązanie
ćwiczenia 1.6

rozkład dwumowy		
sc14	Ep3=7	Op3=1.97
liczba obserwacji	średnia z próby	odchylenie standardowe z próby
25	7.88	1.80
100	7.00	2.00
400	6.54	1.81
800	6.20	1.82

wraz ze wzrostem liczby obserwacji zarówno średnia, jak i odchylenie standardowe zbliżają się do swych wartości teoretycznych

Rozkład Poissona

Innym ważnym rozkładem dla cechy skokowej jest rozkład Poissona.

W rozkładzie tym prawdopodobieństwo, że zmienna losowa X przyjmie wartość k , obliczamy ze wzoru:

$$P(X = k) = \frac{\lambda^k}{k!} e^{-\lambda},$$

gdzie:

$\lambda > 0$ — to stały parametr rozkładu.

W rozkładzie tym wartość oczekiwana i odchylenie standardowe wynoszą odpowiednio:

$$E(X) = np = \lambda, \quad D(X) = \sqrt{np} = \sqrt{\lambda}.$$

Wykres histogramu wykonanego dla zmiennej losowej o rozkładzie Poissona charakteryzuje się różnym stopniem asymetrii w zależności od wartości parametru λ . Zobaczmy to w poniższym ćwiczeniu.

Ćwiczenie 1.7.

Wygeneruj 5000 liczb losowych według rozkładu Poissona dla parametru $\lambda = 0,5$. Następnie w oparciu o uzyskany zbiór liczb buduj szereg rozdzielczy punktowy i przedstaw go na histogramie. Czynności te powtórz jeszcze dwukrotnie, raz dla parametru $\lambda = 5$, a drugi dla $\lambda = 50$.

1. Utwórz nowy, pusty skoroszyt.
2. Wygeneruj 5000 liczb losowych wg rozkładu Poissona o zadanym parametrze.

Z paska *Narzędzi* wybierz polecenie *Analiza danych*, a następnie wybierz *Generowanie liczb pseudolosowych*. Wprowadź wartości odpowiednich pól wg rysunku 1.23.

Rysunek 1.23.

Rysunek pomocniczy do ćwiczenia 1.7

3. Wyznacz najmniejszą i największą wygenerowaną liczbę.

Do komórek B1 i B2 nowo utworzonego arkusza wpisz kolejno: =MIN(A1:A5000), =MAX(A1:A5000) (wartość najmniejszą i największą zbioru możesz również ustalić, korzystając z funkcji sortowania).

4. Określ przedziały klasowe dla szeregu rozdzielczego.

Do komórki C1 wpisz wartość najmniejszej liczby. Następnie do kolejnych komórek w kolumnie C wpisyj liczby zawsze większe o jeden od poprzedniej, aż otrzymasz liczbę odpowiadającą liczbie największej w całym wygenerowanym zbiorze liczb.

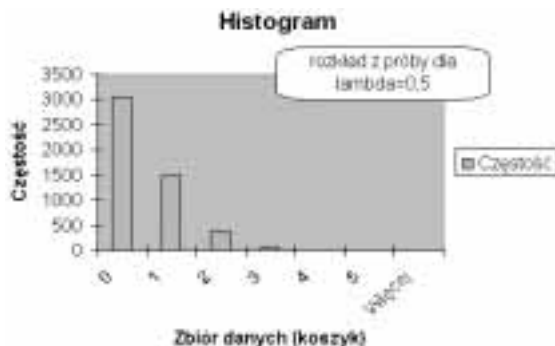
5. Wykonaj histogram rozkładu empirycznego.

Z paska menu wybierz *Narzędzia/Analiza danych*. Następnie znajdź i wybierz *Histogram*. W polu *Zakres komórek* wpisz \$A\$1:\$A\$5000, a w polu *Zakres zbioru* wpisz zakres komórek z przygotowanymi przedziałami klasowymi. W opcjach wyjścia zaznacz *Nowy arkusz* oraz *Wykres wyjściowy*.

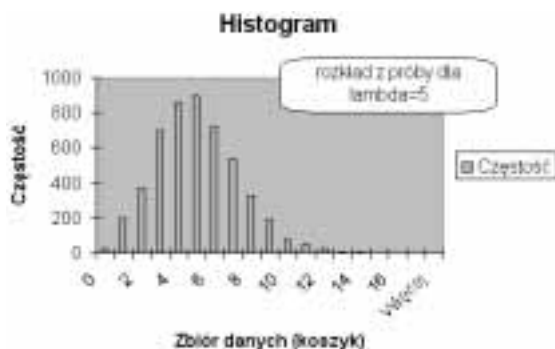
Powtórz procedurę od punktu 2 dla parametru $\lambda = 5$, a następnie dla parametru $\lambda = 50$.

Rysunek 1.24.

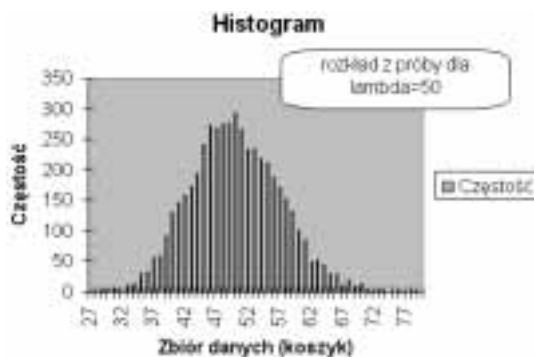
Fragm. arkusza
przedstawiający
przykładowe rozwiązanie
ćwiczenia 1.7

Rysunek 1.25.

Fragm. arkusza
przedstawiający
przykładowe rozwiązanie
ćwiczenia 1.7

Rysunek 1.26.

Fragm. arkusza
przedstawiający
przykładowe rozwiązanie
ćwiczenia 1.7

Obliczenia numeryczne wykonywane dla rozkładu dwumianowego wg podanego wcześniej wzoru przy dużych wartościach n nie są wygodne. Można wówczas skorzystać z twierdzenia Poissona. Mówi ono, że jeżeli $n \rightarrow \infty$ i $p \rightarrow 0$ tak, że $np = \lambda > 0$, to

$$\lim_{n \rightarrow \infty} P\{S_n = k\} = \frac{\lambda^k}{k!} e^{-\lambda}.$$

Wzór ten pozwala w praktyce już dla niewielkich n (rzędu kilkudziesięciu), przy małych p (dla których iloczyn $\lambda = np$ nie przekracza 10), obliczać prawdopodobieństwo k sukcesów w serii n niezależnych doświadczeń. A zatem

$$P(X = k) = \binom{n}{k} p^k q^{n-k} \approx \frac{\lambda^k}{k!} e^{-\lambda}.$$

Ostatnie ćwiczenie tego rozdziału zilustruje to twierdzenie.

Ćwiczenie 1.8.

Prawdopodobieństwo zajścia pewnego zdarzenia (sukcesu) wynosi $p = 0,2$. Przeprowadzono serię 30 niezależnych doświadczeń. Oblicz prawdopodobieństwo łącznej ilości k sukcesów, gdzie $k = 0, 1, \dots, 9$. W rozwiązaniu zastosuj wzór Bernoulliego oraz Poissona. Zinterpretuj uzyskane wyniki.

1. Otwórz skoroszyt *Ćwiczenie1_8.xls*.
2. Oblicz prawdopodobieństwa uzyskania kolejno: 0, 1, 2, itd. aż do 9 sukcesów, stosując wzór Bernoulliego.

Do komórki B2 wpisz `=KOMBINACJE(30;A2)*(0,2)^A2*(0,8)^(30-A2)`.
Następnie przekopiuj jej zawartość do obszaru B3 – B11.
3. Oblicz ponownie prawdopodobieństwa uzyskania tych samych ilości sukcesów, stosując wzór Poissona.

Do komórki C2 wpisz `=6^A2*EXP(-6)/SILNIA(A2)` i przekopiuj jej zawartość do komórek C3 – C11.

Rysunek 1.27.

Rysunek pomocniczy
do ćwiczenia 1.8

